

Колимські закували зозулі

Василь Стус

Колимські закували зозулі,
шумує потік, молода шипшина
жовтавий стромить лист. Легкі хмарки
на порцеляновому виснуть небі.
А я на цій модриновій колоді
читаю про засланця-пустуна.
Пусте, пустуне! Жити — пустувати,
награючи цимбальний свій стожаль,
губити, віднаходити, втрачати
й знову губити — наш веселий хрест.
Ми двічі не вмираємо. Ми суцці
раз — і навіки, і на все життя.
Не жебраємо ласки ні від кого.
Радій: кують колимські зозулі.